

A painting of a stone bridge over a river in a lush forest. The bridge is a simple stone arch with a wooden railing. The river flows under the bridge, reflecting the surrounding greenery. The forest is dense with various shades of green, and the sky is a pale, hazy blue. The overall style is impressionistic, with visible brushstrokes and a soft, atmospheric quality.

BETTY NEELS

Hüvasti, vana armastus

Originaali tiitel:
Betty Neels
Off with the Old Love
2005

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liisi Lees-Leesmaa
Toimetanud Kai Simson
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 1987 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09442024
ISBN 978-9916-31-412-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Pikk operatsioon oli sama hästi kui läbi.

Mees, kes oli kaks või enam tundi lamava keha kohal küürutanud, ajas ennast sirgu, lausus paar sõna tema vastas seisvale residendile, kontrollis, kas anesthesioloog on kõigea rahul, tõmbas kindad käest ja pöördus operatsiooniõe poole.

„Täna, õde. Usun, et saime asjale õigel ajal jaole.“ Mehe hääli oli madal ja vaikne, ta rääkis pigem aeglaselt ning tema silmanurkades olid kurrud, sest ta naeratas maski all.

Rachel ulatas residendile nõelakausi ja operatsioonil abistanud majakirurgile käärid. Ta vastas: „Jah, professor, mul on selle üle hea meel,“ ja mõtles seda tõsiselt. Tegemist oli keerulise juhtumiga ja Rachel oli jälginud, kuidas professor van Teule kannatlikult löikas ja kärpis ning nõelaga talle omapärasel moel rahulikult ümber käis. Kui operatsioon poleks kulgenud edukalt, oleks Rachel olnud tõeliselt häiritud; ta oli professori heaks töötanud nüüdseks juba kaks aastat ja nad said oma-

vahel suurepäraselt läbi. Mees oli esmaklassiline kirurg, geniaalne õppejõud ja tõeline perfektsionist; seda kõike varjas lakooniline loomus, mille tõttu pidasid uued maja-kirurgid professorit ekslikult muretu suhtumisega arstiks, kuid sellest veast said nad peagi isegi aru. Rachelile professor meeldis ja ta imetles meest; nende omavahe-line koostöö sujus meeldivalt, kuid sellest, kus või millist elu professor väljaspool operatsioonisaali elas, polnud Rachelil aimugi, samuti polnud ta vaevunud seda kunagi välja uurima. Mehe pikk ja kogukas kuju, kena nägu ja meeldiv hääl olid Rachelile sama tuttavad nagu keep, mille ta iga kord tööle minnes ja töölt tulles selga tõmbas: mugav ja hea käepärane, kuid tihti lihtsalt iseenesestmõis-tetav asi.

Rachel noogutas ühe operatsiooniõe poole ja neiu lipsas professori järel operatsioonisaalist välja, et võtta ta kittel ja mask ning hoiatada haiglateenijat Dollyt, et professor tahab nüüd kindlasti kohvi. See oli hommikuse graafiku viimane operatsioon ja kell kaks algas arstituden-gite juhendamine. Kell hakkas juba üks saama ja Rachel, kellel oli kolm venda, oli kasvanud üles teadmisega, et meest tuleb korrapäraselt toita.

Resident pani nõela käest, ulatas sideme ja astus siis sammu tagasi. „Võta üle, Rachel. Sul tuleb see hästi välja.“

Mees tõmbas kindad käest. „See oli üks peen näpu-töö,“ lausus ta. „Kui mind peaks kunagi tabama ebaõnn jääda prahiauto alla, loodan, et professor on läheduses ja paneb jupid taas kokku.“

„Prügiveoki,“ ütles Rachel, kes oli sõnade kohapealt üsna pedantne, „ja ära ole morbiidne, George, sa hirmutad Billyt.“

Ta pilgutas noore majakirurgi poole, sidudes haava kinni täpselt nii nagu vaja, seejärel eemaldus operatsioonilauast, samal ajal kärutati patsient taastuspalatisse.

„Kohvi?“ küsis Rachel maski ja kindaid ära võttes ning seisis paigal, kuni üks õdedest ta kitli lahti sidus. „See on kabinetis...“

Ta läks sinna, kus üks talle alluvatest õdedest kasutatud instrumentide äraviimist korraldas. Tegemist oli samuti noore naisega, kuid ta oli Rachelist vanem, kahe kooliealise lapsega lesk ja hea sõber.

„Norah, ma olen kabinetis. Professor van Teule tahab graafikut muuta; ma proovin ta kätte saada, et ta teeks asja ära enne, kui kuhugi kaob. Saada õde Smithers lõunale, ole nii hea. Ja õde Walters ka. Härra Simsi nimekiri algab alles kaks kolmkümmend ja kell kaks tuleb proua Pepys.“

Nad vahetasid kõnekaid pilke – proua Pepys, üks poole kohaga töötavatest õdedest, oli väsitav ja arvas endast liiga hästi, ta vaatas õetudengitele ülevalt alla ja tuletas neile liigagi tihti meelde, et ta oli abielus kuulsa Samueli järeltulijaga. „Meie läheme lõunale järgmise pausi ajal – või mine vähemasti sina õigel ajal ja palu neil mulle ka toitu jätta, eks? Ja säti end valmis järgmiseks operatsiooniks, mina võtan teise ja proua Pepys võib võtta kolmanda,“ Racheli kaunile näole ilmus ingellikult süütu ilme, „sissekasvanud varbaküüne!“

Kirurgiaosakonna koridori teisest otsast kostev kume häälekaja ei andnud Rachelile aega rohkem midagi öelda. Ta läks professori ja tema kolleegide seltsis oma kabinetti ning kuulas vimma tundmata residendi ja anestezioloog doktor Carri teravaid märkusi klatšivate naiste kohta.

„Minge teie ka oma jutuga,“ lausus Rachel leebelt, saades mõlema mehega äärmiselt hästi läbi, ning valas endale kohvi ja täitis uuesti professori kruusi.

Professor istus küllaltki nadile toolile, mis tema raskuse all hoiatavalt nagises. „Ühel päeval ütleb see üles,“ märkis Rachel sõbralikult. „Kas te ei tahaks minu omale istuda, professor?“

„Ainult siis, kui sa siin ei ole, Rachel.“ Professor vaatas, kuidas naine oma toolil istet võttis. „Ja nüüd, see minu graafik...“

Nad arutasid muudatusi rahumeelselt. Professor ei avaldanud põhjust, miks ta soovis kolme päeva pärast alustada kell kaheksa hommikul ja Rachel ei väljendanud vähimatki huvi selle vastu, miks eeldab professor, et naine peaks ödede töögraafikuga maadlema ja kõige paika sättimiseks ümber tegema. Mees oli harjunud, et kui Rachel on majas, on ta tunni jooksul valmis tema operatsioonil osalema ja tegeleb vajaliku paberimajandusega, samal ajal kui teised öed operatsioonisaali korda sätivad.

Professor asutas minekule, võttes residendi ja majakirurgi endaga kaasa. Uksel pöördus ta ja küsis möödaminnes: „Sul on vaba nädalavahetus, Rachel?“

„Jah. Operatsioonisaal on koristuspäevaks suletud, professor.“

Mees noogutas. „Igatahes, head ajaveetmist.“

Professor lahkus, et taastuspalatis olev patsient kriitilise pilguga üle vaadata, ja Rachel hakkas kirjutama märkmeraamatusse üksikasju tööpäevast, heites mehe täielikult peast.

See tehtud, läks ta operatsioonisaali, kus oli just lõunale minev Norah ning tööpostile naasnud kaks nooremõde. Järgmise pool tundi juhendas Rachel neid; töö operatsioonisaalis oli neile uus kogemus ning nad olid natuke ärevad ja kohmakad, ent indu täis ja imetlesid Rachelit siiralt. Vägagi eduka õppetunni lõpetas proua Pepysi saabumine, kes nägi nagu alati oma keskkonna jaoks liiga hea välja. Ta tervitas Rachelit ja eiras õdesid.

„Tere,“ vastas Rachel. „Me valmistasime esimeseks protseduuriks kõik ette – Norah jõuab mõne minuti pärast tagasi, tema osaleb operatsioonil. Teie valmistage palun ette järgmine operatsioon ja osalege kolmandas...“ Rachel seisatas ukse poole liikudes. „Sissekasvanud varbaküüs.“

Proua Pepysi filigraanselt jumestatud nägu tõmbus vastumeelsusest krimpsu. „Õde, kas ma pean?“

Racheli tihedad tumedad kulmud kerkisid. „Teised saavad varem vabaks, mul on hunnikute viisi paberitööd, aga kui te tunnete, et ei tule toime...“

„Muidugi tulen ma toime, õde.“ Proua Pepys vihastas, et tema võimetes kaheldi, kuid ta ei öelnud midagi. Rachel oli rahulik, meeldiva iseloomuga tüdruk, pika süütenõoriga ja heasüdamlik, ent ta oli ka range operatsiooniõde ja kui tema keel kord teravaks muutus, lõi see vahedalt.

Kui kaks nooremõde turvaliselt anestesioloogiaruumis olid ja seda ette valmistasid ning proua Pepys pahuralt instrumente kokku korjas, et teise operatsiooni jaoks kõik valmis sättida, läks Rachel lõunale.

Sööklas oli veel vaid kaks õde: Lucy Wilson kiirabiosakonnast, kes sõi harva lõunat teiste õdede seltsis, kuna õnnetusjuhtumid ei sobitunud enamasti tavapärasesse päevagraafikusse, ja pensionile lähenev õde Chalk, kel oli sellest hoolimata jätkuvalt raevuka türanni maine. Rachel õppis meestekliinikus õde Chalki käe all ja lähenes temale jätkuvalt teatava ettevaatlikkusega.

Vestlus kui selline koosnes peaaesjalikult õde Chalki kindlast arvamusest tänapäeva õdede kohta, samal ajal kui Lucy ja Rachel aeg-ajalt midagi mõmisesid, ahmides sisse kalapirukat – reedeti sai alati kalapirukat – ja midagi nimega mannavorm. Peagi nad vabandasid ja läksid kumbki oma teed. Dolly oli jätnud kabinetti kindlasti kandiku teega ja kuna Rachelil oli jäänud veel vaid viis minutit, tahtis ta selleni jõuda nii kiiresti kui võimalik.

Ta lõi läbi pooleldi keldrist kulgeva vahekäigu, vältides fuajeesse ja osakondadesse valguvaid külastajaid, ning liikus siis edasi mööda treppi, võttes kaks astet korraga, ja lõi ülemisel mademel vaaruma, sest justkui maa alt ilmus välja professor van Teule ja sirutas oma suure käe välja, et Rachel tasakaalu leiaks.

„Oih, tervist, professor,“ ütles Rachel ja naeratas mehele. Professor kõrgus tema kohal, aga kuna Rachel oli ise kogukas tüdruk ja pikka kasvu, ei lasknud ta end mehe suuruselt häirida. „Otsetee, kas teate.“

„Kasutan seda ise ka tihti,“ vastas professor rahulikult ja laskis ta lahti. Mees astus kõrvale, et Rachel saaks mööda minna ning järjekordse naeratus ja noogutuse saatel liikus naine läbikäiku mööda edasi, et jõuda operatsioonisaalide tiiba. Professor seisis ja jälgis teda, ilme apaatne, ning astus siis trepist alla.

Rachel ei jäänud temale pikemalt mõtlema; lõunapausi lõpuni oli veel viis minutit. Ta kiirustas kabinetti, nägi oma rahuloluks kirjutuslaual kandikut teega ja seisis seal rippuva väikse kandilise peegli ette, et paremini nina puuderdada ja peakatte all juukseid kohendada. Peegelpilt oli võluv: suured tumedad silmad, sirge nina – natuke liiga pikk, et olla ilus – ja imeline suu, kogu kupatust räämisid läikivad tumepruunid juuksed, mis olid punutud tihkeks krunniks. Ta tegi endale grimassi, surus juksenõela kindlalt paika ja suundus koridori, et minna operatsioonisaali, kus Norah tuli oskuslikult toime üleoleva proua Pepsyga, ja nooremõdede pingutusega abiks olla. Tal oli tubli kümme minutit. Kaks personali kuuluvat õde ühinesid temaga teed jooma ja seejärel läksid tagasi operatsioonisaali, et nooremõedki saaksid minna teed jooma.

Rachel istus kirjutuslaua taha ja asus tööle ning pea-aegu samal silmapilgul katkestasid teda härra Sims ja anestezioloog, kes soovisid loomulikult samuti teed. Peagi liitus nendega Billy, kes pidi rahule jääma purgis leiduvate küpsistega, kuna teekann oli nüüdseks tühi.

„Mis on meie esimene juhtum, Rachel?“ küsis härra Sims, kes teadis seda ise väga hästi.

„Kubemesong vasakul pool. Norah võtab selle.“